

Vladař nechává na publiku, najde-li Babiše či Zemana

Tomáš Štáška
redaktor MF DNES

Pětice mladých herců předstoupí v pražském Divadle Komedie před diváky a s rozpaky si přehazuje slovo. Postupně se představí, zazpívají písničku a stále opakují, že je přeci skvělé, že teď už je divadlo konečně naše. Ale pak jeden z nich objeví v zákulisí spoustu rekvizit včetně meče či královské koruny a začínají se dít věci.

Ve jménu Machiavelliho

Netrvá dlouho a muž s korunou získává navrch, přitáhne si křeslo do prostřed pódia pod světlo a tím nejzemitějším způsobem dává všem včetně publika najevo svou nadřazenost. Meč však třímá někdo jiný.

Tak začíná lehce kontroverzní inscenace *Vladař*, kterou připravil mladý tým okolo nadějně režisérky Anny Klimešové. Tvůrci si vzali slavnou příručku Niccola Machiavelliho, aby podle ní vytvořili studii získávání moci a různých typů vlády. Nepracuje se jen s tématem, ale i s formou. Mladíci chvíli komunikují s publikem a nenásilně je tak zapojují do děje, ale v dalším momentě vystříhnou historickou scénu.

Na citaci samotného Machiavelliho dojde až v úplném závěru, kdy herci předvedou skvěle načasovanou sborovou recitaci některých jeho myšlenek. Právě takové momenty, kterých je novinka plná, činí z *Vladaře* zajímavé dílo. Představení několikrát mění rytmus, klidné scény se střídají s halasnými, vše dokonale kopíruje rozmanitost politiky a způsobů vládnutí.

Mladí herci Ve *Vladaři* hrají i dva potomci známých herců, korunu má Vojtěch Vondráček, v pozadí napravo stojí Cyril Dobrý. Foto: MDP

Klimešová originálními nápady skoro až plýtvá, diváci se třeba dočkají nárazek na maorský tanec haka či bizarní pákistánsko-indický

obřad snímání vlajky. V celkově devadesátiminutovém reji se ne vše povede, ovšem Komédie dává od této sezony prostor mladým uměl-

cům, takže divák by měl být obeznamen s faktem, že se zde dočká experimentů a nad případnou dílčí nedokonalostí musí umět zavřít oči.

Nehladí po srsti

Velkou předností zdejšího *Vladaře* je fakt, že vedle historických motivů nešetří ani nárazkami na aktuální politiku. Což samo o sobě není nic neobvyklého, od současného politického divadla však inscenaci odlišuje způsob, s jakým to tvůrci dělají.

Publiku svůj názor nepodsouvají, nehladí ho lacině po srsti. Pouze naznačují a nechají diváky přemýšlet. Kdo chce, najde v představení Zemana, Babiše líbajícího svého marketéra, ale třeba i mladého Alexandra Vondru nebo Donalda Trumpa. V takovém nehodnotícím stylu se

z podobných inscenací povedlo snad jen Adámkovo *Po sametu* na Nové scéně Národního divadla. A vzhledem k tomu, že *Po sametu* má pět let od premiéry, je neangažovaný přístup *Vladaře* hodně cenný. Ačkoli ke konci jsou tvůrci možná přece jen zbytečně doslovní, když úvodní situaci přirovnávají k listopadu 1989 u nás a největší plus hry tak sami trochu shazují.

Ale když v závěru divák slyší, kolik vládců, diktátorů, politiků a současných či historických osobností se nějakým způsobem ve *Vladaři* mihlo, má chuť podívat se na celou inscenaci ještě jednou. A to není u divadelního představení úplnou samozřejmostí.

Vladař
Divadlo Komedie

80 %